

ההבדלים אומרים

הדה בוזס: „אוסף של דמויות מפולחנות ומלוקקות“ * יגאל גלאי: „אם אני משחק שש'בש עם הח'ט של...“

כל יום פורים

מבקרתי הטלוויזיה הארסית, הדסה בוזס כותבת, כמובן, על שידורי תעמולת הבחירות והיא מחלקת ציונים גרועים לכל המיפלגות:

כך אנו מותקפים מרי ערב בקריינים — איפה של דמויות מפולחנות ומלוקקות, שדומה שני-שלו בשנה ראשונה של בית-ספר דראמטי ועדיין לא איבדו את האמביציות שלהם. הללו מוכרים לנו את המיפלגות ואת המועמדים בקול של בית-מרחקת שבוטני, בנימונים מהונחנים, מהם כחייב כים סכריניים מלב-אלילב ומהם בפרצופים קפוי אים ומאוכזבים. יש אחת ה„משחקת“ את דליה מזור ויש כאלה המשחקים, כעונותינו הרבים את עצמם.

במיסגרת הפסטיבאל זימן הליכוד לאולפן מיספר שחקנים ושחקניות, שקשה לדעת את מי הם אזהרים, מלבד כמובן את עצמם. מפל מקום, אלה נועדו להמחיש לנו את תאורת המערך ל-שילטון, לעומת מניעים המהורים של אנשי הליכוד. „אנו במערך רוצים להמשיך, יש מכיר ניות, מוכרות, שליחויות וכספים.“ ומכאן, להווי ידוע כסם, שלליכוד אין מכוניות ואין מזכירות ואין כספים ועליהם להסתפק בקרו תלחי, רחמנא ליצלן.

המפד"ל מאד מתקרמת, ויש בה אנימציה של כיפות סרוגות ההופכות במטהקסם לעין ולבית. לא ברור למה. אם לשפוט לפי תעמולת הבחירות מכלים אנשי המפד"ל את זמנם בהתנחלויות בלי תיספוקות וריקודים, ובהבאת ילדים לעולם.

בל"ע אסורים כולם בכיסאותיהם, מכופתרים בחליפות כהות ומדמינים לעצמם שהשנה הגיעו סוף-סוף ל„מוקד“, אלא שהם נראים כמו היו הקברנים של עצמם. אחד במישקפים כהים. כאילו „מחפשי“ עלי-ידי המושטרה, מצוי עצמו כליבראל ופירושי של דבר — „מוצוי יתר של הטוב והחיוכי כארם“. האם באמת יש לנו מישי אלות גדולות מאלה?

רוצים מה שיש

מישאל דעתקהל שערך מכוון פור"י קבע, שרוב הציבור רוצה לראות את שימרון פרס בתפקיד ראש-הממשלה ושר-הביטחון. הרצל רור זנבלום לא היה מופתע מתוצאות המישאל:

מכוון פור"י טרח ומצא, שרוב הציבור רוצה בפרס כראש-הממשלה ושר-הביטחון, ובטריז פרס-אלון-אכון כ„צוות המוביל“ של הממשלה. ברם, אילו היה ראש-הממשלה צדיק, ושר-הביטחון — ברילב, ושר-החוקן (נגיד) שפירא, היה הצי-בר רוצה בצדוק כראש-הממשלה, כברילב בשרי-הביטחון, ובשפירא כשר-החוקן, וכשלושת ככ" „צוות מוביל“. כי אצלנו רוצים כמה שיש.

עשה זאת בעצמך

הפרופסור ירמיהו יובל מציע להנהיג שיטת הצבעה חדשה, שלפיה יוכלו הבוחרים להצביע בעד מועמדים של מיספר מיפלגות בעת-זבועונה אחת, בשטטה של „עשה זאת בעצמך.“ תחת הכור תרת הזאת הוא מסביר את קשיי שיטת הצבעה הקיימת:

היום אנחנו מטילים פתק יחיד, שפירושו כי בחרנו במאחי-ועשרים חברי-כנסת מרשימה אחת ויחידה. אין לאיש מאיתנו אפשרות לחלק את הצבעתו בין כמה רשימות, ביחס הנראה בעיניו — המישחק הוא מישחק של „הכל או לא כלום.“ מי שהחליט — בקושי ולאחר היסוסים — לבחור במערך, או בליכוד, או בדי"ש וכו' — אין לו ברירה אלא לבחור בכל מעמדי הרשימה כמיק שה אחת — וזהו, לדעתי, מקור רציני נוסף למצוקת הבחירות הרווחת. היש משיגוע הרוצה, שכל הכנסת כולה תהיה מורכבת מנציגי מיפלגה אחת בלבד? גם אם הוא קרוב אליה?

חוקים נפרדים

לחיילים ולקצינים

יגאל גלאי מגיב על תגובות הרמטכ"ל ל-מימצאי דר"ח מבקר-המדינה, תחת הכותרת — „גם רב"ג גלאי רוצה לומר משהו למוטע“:

פניו בעת עריכת התוכנית הס' תבר כי יש צורך לצלם עבורה קטעים נוספים, אלא שבניתיים הספיק אלישע לגלח את זקנו. הוא חשש שהצופים לא יזהו אותו. הלך אל המאפר אורי גר"ם וזה הדביק לו זקן מפור אר. בדיוק כמו זקנו האמיתי שגולח.

דוברת מישר-דהברי-אות, דבורה גנני, היתה אמורה לדת את תינוקה השני בניחות קיסרי במחצית חודש מאי. אך בנה הבכור, עמום, חלה בצבת, ומשום כך הוקר דמה הלידה. דבורה ילדה בת בבית-החולים מישב-ג'דן ב-ירושלים. האורח הראשון ש-ביקר אצל הדוברת היה השר שלה, ויקטור שם-טוב.

באחד האירועים החבי-רתיים שהתקיימו השבוע הת-לונן העיתונאי שייקה כן-פורת באונוי נספחת-העיתור

בעבר כדי לראיין את האלוק (מיל). אריאל (אדיק) שרון, אלא שהראיון לא יצא אל הפועל כי אריק היה בר חופשה. כאשר סיפרה על כך הנסיכה לרן פתיר, יועצו לענייני עיתונות של ראש-הממשלה בחופשה יצחק רבין, השיב לה זה: „נסי לראיין אותו עכשיו, הוא יקר פרוץ על המציאת.“ השיבה ה-נסיכה: „כעת אני בחופ-שה.“

העברייני בן-הטובים מ-צפון תל-אביב, גר (ש"ש) פרום, התיידד מאד עם חברו לתא בכלא רמלה, מנכ"ל קופת-חולים לשעבר אשר ירלין. שץ יפה-התואר, שהחל שומר מיצוות בשנים האחרונות, שיכ-נע את ידליו להצטרף אליו לתפילות שחרית, מינחה ו-ערבית, ועתה הוא מנסה ל-הרגילו לנשק למזווה בכל פעם

ענה טובול בתם בת השמונה-עשרה של חיים וגליה טופול, הולכת בדרכי הוריה וכבר משרתת בצוות הווי נח"ל כזמרת. ענת טוענת בתוקף כי לא התקבלה לצוות כפרוטקציה, וכי דווקא בגלל שהיא בתו של טופול, עליה להוכיח את עצמה פינמח. בינתיים היא מבלה במסיבות של הנוחה, אולם ליתר ביטחון היא מעדיפה את חברת ידיים הטוב של הוריה, המכיר אותה משהר ילדותה, השחקן אורי לוי.

הוא יוצא או כנס אל התא. בהתקפה חמורה נגד כתבו המדיני של דבר, דני בלור, שהוא חבר ועדת-הס' ברה של המערך, יצא ח"כ יצחק בן-אהרון. באחת ה-ישיבות צעק לעברו בן-אהרון: „אתה צריך להסתלק מפה! אני לא מבין איך מצד אחד אתה יושב בוועדת-ההסברה, ומצד שני אתה מתקיף את המיפלגה מעל דפי עיתונך!“

האדריכל התל-אביבי אלישע גר, מי שהיה מועמד לראשות עיריית תל-אביב, נפ-גע בתאונת-דרכים קשה וניצל ממנה רק בנס. באחרונה חת לים אלישע למדי וחזר לפעיר לוח ציבורית, והופיע בעימות טלוויזיוני עם סגן-ראש עיריית תל-אביב, דויד שיפמן, בנור שא איכות כיכר דיונוגף החד-שה. לצילומי התוכנית הופיע אלישע כשוקן עבות מעטר את

מה שאני עומד לומר עכשיו אולי ייראה לכם דבר קטן בהשוואה לדברים הגדולים שנאמרו ונכתבו אחרי דו"ח המבקר על הצבא, אבל בתור חייל קטן, מוקלען — פיו, שלא עושה עצמו מכין באימפרסניה גדולה, צרם לי שהרמטכ"ל הגיב על טיפוחיהם של הקצינים ב„העניין הופי סק“.

מה פירוש העניין היפסק? אם היה משהו לא בסדר מרוע לא בודקים ומעמידים את הקציני-נים, אם יש פטר צורך, לדון? למה חייל פשוט שנכשל נשפט מייד ללא כל בעיות, ואף אחד לא אומר לו — „טוב, העניין היפסק“.

הכל שהצבא שלי הולך בדרך שלא מתאימה לדריה, ויוצר חוקים נפרדים לחיילים ולקצינים. אם אני משחק שש'בש עם המח"ש שלי, אני הוצה שהוא וישפט כמנוי.

מותר לבכות

עיתוני השבוע כבר הגיעו למסקנה שמאחרי הסיסמה „די לבכות בארץ הזאת“ לא מסתתר רעיון מיוחד. במדור „מיתכים מן הגיוגל“ כור תב בתן דונביץ:

אין ספק, שרבים מאד מאורחי ישראל היו רוצים לשמחה לחייך — להרים ראשם. זה טבע האדם אם אינו מוזכר. אבל יש לתת לאנשים סיבות של ממש כדי שישפיקו לבכות ולקטר וית-חילו לחייך.

סיסמות — גם אם יש מאחריהן מיטען גדול של רצון-טוב — לא ישיעו. לא ישיעו גם הכ-טחות של ימו בחירות, בנוסח „תנו לנו לעשות את המלאכה“, כאשר אתה יודע שבעל-הסיסמה עצמו אינו יודע כיצד יעשה את המלאכה. הוא מבטיח הרבה בסיסמות, לא בתוכניות של ממש. (הארץ)

הקורא שמואל בן-טובים מירושלים מגלה אב-סורד נוסף של הסיסמה:

הסיסמה הטריה ביותר שהופרה אל חלל מטי-רכת הבחירות, „די לבכות בארץ הזאת“, עשויה היתה להאיר במקצת את שטף דימעותינו, אילו התנוססה מעל כמות מן המיפעלים המפוארים שי-הוקמו במדינה, בזכות עקשנותם של יחידים, ולמ-רות תנאי הסביבה.

אך משום-מה בחרו יוזמי המיפעל לעטר כי-שלים עצום-מומדים הנושא סיסמה זו דווקא את מרומי שלד בנין ה„מדיקל-מנטרי“ בתל-כרד.

מה הפלא, איפוא, על כי בכינוי רק גובר והולך? (הארץ)

פסוקי השבוע

שר-הביטחון שימרון פרס, בת-שונה לנאום של ח"כ גאולה כהן, בעת הדיון בכנסת על מימצאי דר"ח מבקר-המדינה: „אני ליום שבו את היית צריכה להחר-ליט מי יילך לבית-הסוהר.“

עזר וייצמן על מצבו של מנחם בגין: „ראיתם אותו בטלוויזיה. ראיתם אותו כי-כנסת קראתם מה כתבו בעיתון על הופעתו. הוא משתוף, מאכלים אותו דייסה. הוא בכור, הוא חזר לאיתנו. צריך כבר להחזיק אותו כדי שלא ירוץ.“

מנחם בגין: „אין לי חשבון בחוק-לארץ, ואפילו חשבון בנק בארץ אין לי...“ שר-המיספר-והתעשייה חיים כר-לב, על ההסברה של המערך: „אם יריבינו יתגרו בנו יותר מדי, גם אנו נוכל לספר בדיחות על כל אחד מאישיהם.“

ח"כ מפ"ם אדעזר רונן על מור-דעת-הבחירות של הליכוד שהציגה את מנחם בגין כאיש מישפחה עם ששת נכרי: „אנחנו הולכים לבחור ראש-ממשלה. לא ביביס'טור!“

ח"כ שולמית אלוני: „ד"ש מכסה את ערוותה הרעיונית בעליית-תאנה הנושרים מי-כתפיהם של אלופים במילואים.“

ח"כ יצחק נבון: „האנשים המסודרים ביותר עושים את השחיתויות הרבות ביותר.“ נוסעים שהגיעו לנמל-התעופה לוד בערב ל"ג בעומר: „המדינה בוערת“